

slovarju; oboje je P. Marko Pohlin podtaknil svojemu soredovniku P. Ksaveriju Vorencu, ali še več, P. Marko je »izpod pazuhe vzel otca Vorenca«. Naposled je Levstik vzkliknil: »Kdo verjame, da bi Marko ne bil ničesar znal o Kastelčevem sv. pismu, ki se je hranilo v knjižnici njegovega samostana?«

Naj se čitatelj sam prepriča o Levstikovi sodbi:

»Kdo ve kaj o tem Ksaveriji po krstu in svojem roditelji Gregor Vorenc (Lovrenc) imenovanem? O njem Kopitar in Šafařik molčita. Morda je to le neslana glupost in laž Markova, sam Bog zna, zakaj semkaj postavljena! Utegnil mu je na umu biti Matija Kostelec, kateri je tudi: a) v rokopisu vstavil slovník četrtnskega lica, zdaj zvezan v platnice; res je le slovensko-nemško-latinsk, ne latinsko-slovensk, a Pohlinu malo deje, bodi si jedna laž več ali jedna menj; b) Kostelec je bil preložil in tudi v rokopisu vstavil vse sveto pismo, katero je nekđaj imela knjižnica Ljubljanskih Avguštincev, o čemer listek, na prvo stran tega zdaj zvezanega rokopisa prilepljen, svedoči z natisnenimi besedami: „Est Conventus FF. Eremit. Discalc. S. P. Augustini ad S. Josephum Labaci.“ Podoba je, da so baš Avgustinci bili v popisane koženice zvezali ta Kostelčev četrtnski rokopis, kateri je potlej imel tudi 6 zvezkov, dokler se ga nič ni izgubilo. Morebiti me zdaj kdo zavrne: Kako je moglo Marku biti na umu Kostelčev sv. pismo, o katerem v svoji knjigi „Bibliotheca

Carnioliae“ na 13. str. sam pripoveduje, da ne ve, če se je izgubilo ali če je kde skrito! — Res je to. Vedel je i za Kostelčev slovník ter ga tudi imenoval. „Dictionarium latino-Carniolicum“; a Pohlin je lažniv glupec, imejoč toliko razuma, kolikor ljubezni do resnice. Bog zna, če te laži ni izustil samo zaradi tega, da je potem laže izpod pazuhe vzel otca Vorenca. Še dostavljam: Kdo verjame, da bi Marko ne bil ničesar znal o Kostelčevem sv. pismu, ki se je hranilo v knjižnici njega samostana?«

Latinsko-slovenski slovar se je srečno našel in pisatelj P. Ksaverij Vorenc je jasno izpričan. Kaj pa je z njegovim sv. pismom? Glede sv. pisma ne moremo ničesar trditi. Kastelic je napravil prevod v četverki in v šestih zvezkih, istotako po Marku Pohlinu tudi P. Ksaverij Vorenc. Kasteličev prevod se je vsaj z dvema zvezkoma ohranil, o Vorenčevem pa ni sledu. Ali bi se mogel P. Marko tako zmotiti, da bi Vorencu pripisoval Kasteličevo delo? Verjetno ni, Kasteličev rokopis nosi Kasteličevo ime in letnico 1680. Tega P. Marko ni mogel prezreti. Ali se mu more torej sleparstvo očitati? Slovar, ki se je našel, ga sijajno zagovarja. Prevod sv. pisma je torej bilo res tudi Vorenčev delo, toda ni izšlo v tisku, ampak je izgubilo. Da pa P. Marko ni videl Kasteličevega prevoda, ne bi bilo čudno, saj je prevod lahko pozneje prišel v diskalceatsko knjižnico.

Kako je že dejal Terentianus Maurus? Habent sua fata libelli.

